

ชี้เหล่าเล่นหม้อ

ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งยังมีเศรษฐีผู้หนึ่ง ซึ่งท่านเป็นคนใจบุญศุลทานมาก แก่ชอบทำบุญเป็นชีวิตจิตใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ชีวิตของแกมีความสุขกับการได้ทำบุญ แก่เชื่อเสมอว่ายิ่งทำยิ่งรวยยิ่งให้เยอะก็ยิ่งได้เยอะ เข้ากับทำนองของคนอีสานที่ว่าคนอีสานพูดไว้ว่า “แสงให้ แสงรวย แสงให้ แสงได้หลาย” คือ ยิ่งให้ ยิ่งรวย ยิ่งให้ ยิ่งได้ ได้เยอะเพราะคนตอบแทนกับการให้ของเรา รวมแล้วคือรวยน้ำใจไปไหนคนรักคนอาลัยกับโมตรีจิตของเรา ยิ่งให้ก็ยิ่งได้มาก...

แต่ทว่าบุญกุศลที่ท่านสั่งสมมาไม่ได้หนุนนำเขาอย่างที่ท่านทำ บุตรชายของเศรษฐีผู้ใจบุญ ที่เขาหวังฝากผีฝากไข้เพียงคนเดียวของเขา กลับเป็นไม่เอาถ่าน ไม่เอาการเอางานใด ๆ ลูกเมียก็ไม่ยอมมี สิ่งเดียวที่เขามุ่งมั่นจะทำคือการใช้เงิน เพื่อกินเหล้า กินแล้วก็กินอีก กินจนติด เทียวเตร็ดเตร่ เกรจบเพื่อนกินมากมาย เพราะคิดว่าตนเองนั้นรวยมีเงินทองมากมาย ใช้จ่ายยังงี้ก็ไม่หมด จะใช้เงินที่มีอยู่เที่ยวเลี้ยงคนอื่นบ้างก็ยอมทำได้ เดียวเหตุนี้ บุตรชายแห่งเศรษฐีจึงไม่เคยมีชีวิตที่เรียบง่ายเลย ในแต่ละวันเขาก็จะมีเพื่อนฝูงมากหน้าหลายตา พากันห้อมล้อม รอกินเหล้ากินฟรุ้ไปวัน ๆ นี่แหละชีวิตของคนมีเพื่อนเยอะมันไม่เคยเรียบง่ายเลยจริง ๆ

กระทั่งหลายปีต่อมา เศรษฐีใจบุญตายลง ลูกชายเศรษฐีเป็นผู้รับมรดกแต่เพียงผู้เดียว บุตรชายชี้เหล่า ยังทำตัวสนุกเช่นเคย ยังมีเงินทองเยอะเขาก็ยิ่งจ่ายเงิน ซื้อความสุขได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องมีพ่อคอยห้ามปราม อีกต่อไป งานการเขาก็ไม่ยอมทำ วัน ๆ เอาแต่ดื่มกินเมามาย เม้าหลับก็พัก ตื่นก็กินต่อ ชาวบ้านต่างเห็นภาพพวกนี้จนชินตาไปเสียแล้ว ไม่นานนักเงินทองก็ลดลงเรื่อย ๆ เงินทองก็ห่อยหรือลง ฐานะความเป็นอยู่ของเขาก็จนลง เขาขายสิ่งของที่ขายได้เพื่อนำไปซื้อเหล้าจนไม่มีที่อยู่อาศัย เขาต้องร่ำรอนขอทานประทังชีวิตเพื่อหาของกินไปวัน ๆ เขาเริ่มรู้ซึ่งถึงความทุกข์ยากในวันที่ไม่เหลืออะไรแล้ว นึกถึงเพื่อนฝูงที่เคยร่วมวงเหล้ากินกัน ตอนนั้นก็กลับถูกไล่เตะเปิดเหมือนหมูเหมือนหมา ไม่มีใครให้ความช่วยเหลือใด ๆ เลย

กล่าวถึงเศรษฐีผู้ใจบุญแม้ในตอนที่มีชีวิตอยู่บุญที่สั่งสมจะไม่ได้เห็นผลในวันที่เขามีชีวิตอยู่ แต่ด้วยเดชะบุญกุศลของเศรษฐีผู้ใจบุญที่ตายไปแล้ว จึงได้ไปเกิดเป็นเทวดาผู้ใหญ่ในสวรรค์ ท่านเทวดาเศรษฐีก็ได้ใช้ตาทิพย์สอดส่องสำรวจมองมายังพื้นโลก เห็นความเป็นอยู่ของมวลมนุษย และด้วยความห่วงหาอาทรณที่มีต่อบุตร แม้จะจากกันไปแล้วแต่ก็ยังสอดส่องสารทุกข์สุกดิบถึงบุตรชายของตน เมื่อเทวดาเห็นก็ต้องตกตะลึง เพราะบุตรชายได้รับทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัส หัวอกผู้เป็นพ่อถึงกับสลดหดหู่อย่างสุดหัวใจ เทวดาเศรษฐีจึงได้ลงจากสวรรค์มาหาลูกของตนเพื่อสั่งสอนให้ลูกรู้จักทำมาหากินและให้รู้จักประหยัดอดออม และอย่าได้ซ่องแวงกับอบายมุขทุกชนิด

ลูกชายเมื่อได้ฟังแล้วก็รู้สึกสำนึกผิดรับปากผู้เป็นพ่ออย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะกลับตัวเป็นคนดี และจะเลิกเหล้าเด็ดขาด และเขายังบอกกับท่านเทวดาใหญ่ซึ่งเป็นพ่อของเขาอีกว่า แม้เขานั้นจะกลับตัวได้ตอนนี้มันก็คงสายเกินไปแล้ว คงไร้ประโยชน์ที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่เพราะเงินทองที่เขาเคยมีมันหมดไปเสียแล้ว ทุนทรัพย์ที่จะนำมาตั้งตัวก็ไม่มีแล้ว เทวดาฟังคำที่ลูกชายพูดก็เป็นจริงตั้งว่า เทวดาผู้เป็นพ่อจึงเนรมิตหม้อดินให้เขาใบหนึ่ง เพื่อเป็นทุนในการตั้งตัวพร้อมทั้งสั่งไว้ว่า “เจ้าจงรักษาหม้อดินนี้ให้ดีที่สุด เมื่อใดที่เจ้าต้องการเงินทอง เจ้าก็เอามือล้วงเข้าไปหยิบมาใช้ เขาก็จะได้เงินทองเหล่านั้นตั้งใจคิด” เมื่อลูกชายได้ยินดังนั้นก็ถึงกับยัมแก้มปริ ก่อนเทวดาผู้ใจบุญจะจากไปก็กำชับอีกว่า “แต่มีข้อแม้ว่าอย่าทำแตก” ลูกชายเศรษฐีก็รับคำพ่อแล้วเทวดาเศรษฐีก็จากไป

เช้าของวันรุ่งขึ้น ลูกชายเศรษฐีซึ่งตอนนี้กลายเป็นข้าหล้ากลับใจแล้ว นั่งมองโหมที่อยู่ตรงหน้าก็คิด
อยากจะทำบุญ แล้วลองเอามือล้วงดูว่าที่พ่อบอกนั้นจะจริงหรือเปล่า ผลปรากฏเป็นที่อัศจรรย์ยิ่งนัก ทันทีที่มีมือ
เขาสัมผัสกับเงินทองมากมายเมื่อนำมือออกมาก็มีเงินทองเป็นจำนวนมากติดมือออกมาจนไม่รู้จะนำเงินในส่วน
นี้ไปทำอะไรบ้าง ด้วยอำนาจของกิเลส...เขาอดเหล้าได้เพียงครั้งวันเท่านั้น เขาก็ล้มค่าพ่อที่สั่งสอนเสียสิ้น ...เขา
กลับมาตีหมกินเมาอย่างหนัก

วันหนึ่งเขากินเหล้าแล้วก็เดินทางไปหาเพื่อน ระหว่างทางเขาเมาและนึกสนุกขึ้นมา จึงได้โยนหม้อขึ้น
สูงๆ แล้วก็วิ่งไปรับ ปากก็พูดว่า “โอะ ๆ โอะ...โอะร่วง” พอรับหม้อได้เขาก็โยนใหม่ แล้วก็วิ่งไปรับ ปากก็พูดว่า
“โอะ ๆ โอะ โอะร่วง” เขาทำอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ในระหว่างเดินทาง แล้วก็วิ่งไปรับ ปากก็พูดว่า “โอะ ๆ โอะ
โอะร่วง” เขาทำอย่างนี้อยู่หลายครั้ง ค่อย ๆ โยนสูงขึ้นเรื่อย ๆ คราวนี้หม้อในมือเขาเกิดร่วงจริงๆ หม้อใบนั้น
จึงแตกกระจาย ข้าหล้าตกใจมา เขาคิดถึงค่าพ่อที่บอกไว้ เขารู้สึกเสียใจในการกระทำของตัวเองมา เขาไม่มี
โอกาสอีกแล้วในชีวิตนี้ เขาคงไม่มีโอกาสอีกแล้ว ทุกครั้งที่เขาลองหม้อเขาไม่ได้ล้วงเงินทองในหม้อเก็บไว้ เพื่อไว้
ใช้จ่ายในวันข้างหน้าเลย เขาไม่ได้เก็บเงินไว้เพื่อเป็นค่ารักษาพยาบาลตนเองเลย เขาไม่มีเงินสำรองอะไรทั้งสิ้น
ชีวิตเขาหมดสิ้นทุกอย่างจริงๆ และข้าเมาที่เล่นหม้อจนแตกสลายไปก็กลับไปเป็นคนสิ้นไร้ไม้ตอกอีกครั้งหนึ่ง

ข้อคิด อย่าประมาทในชีวิตและทรัพย์สินของตน มีเงินมีทองควรเก็บไว้ใช้เมื่อยามจำเป็นด้วย มีทรัพย์สินก็ควร
รักษาทรัพย์สิน รู้จักใช้ในทางสุจริตประหยัดอดออม และความเกียจคร้านไม่เคยนำพาความเจริญ